

Arrest

nr. 111 301 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. OGER loco advocaat M. KIWAKANA en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U werd geboren op 21 maart 1973 en liep school tot de achtste klas. Omdat uw moeder voortdurend ziek was, stopte u met uw opleiding en ging u aan de slag als naaister.

Op 24 juli 1994 huwde u met (A.S.S.), een militair in de graad van kapitein. Na uw huwelijk ging u samenwonen met uw echtgenoot in de wijk Matam in de gelijknamige gemeente te Conakry en op zijn

verzoek stopte u met uw job als naaister. Later verhuisde u samen met uw gezin naar de wijk Sonfonia in de gemeente Ratoma te Conakry, alwaar u de laatste drie jaar verbleef.

U huwde uit vrije wil en aanvankelijk had u een gelukkig huwelijk, de kleine problemen die elk koppel kent niet te na gesproken. U smeedde toekomstplannen, u wisselde advies uit en besprak onderling wat het beste was voor uw kinderen.

In augustus 2010 hertrouwde uw man met een andere vrouw, (K.S.). Wanneer hij u dit nieuws vertelde bij zijn thuiskomst, kwam dit als een donderslag bij heldere hemel voor u. Hij had zich voordien nooit eerder positief uitgelaten over polygamie, laat staan dat hij ooit over een tweede huwelijk zou hebben gesproken. U dacht dan ook in eerste instantie dat hij geksheerde, maar hij bleek bloedserieus. Zijn tweede echtgenote trok bij jullie in en uw leven werd een hel. Terwijl u voordien niet de minste verandering in zijn gedrag had waargenomen, praatte uw man plotsklaps niet langer met u noch met de kinderen, dreigde hij u te vermoorden als u niet weg zou gaan en werd hij uitermate gewelddadig. U werd elke dag geslagen, liep twee gebroken armen en een litteken in uw nek op en ook de kinderen deelden in de klappen.

Op de baas van uw man afstappen om zijn gedrag aan de kaak te stellen, bleek verloren moeite. Nadat ze elkaar gesproken hadden, peperde uw man u bij zijn thuiskomst in dat hij deed wat hij wou en kreeg u wederom rake klappen. U lichtte tevens uw tante langs moederskant, (A.D.), over uw uitzichtloze situatie in. Ze beloofde u een oplossing uit te dokteren, maar in afwachting daarvan raadde ze aan bij uw echtgenoot te blijven. Zo geschiedde. Te meer omdat u, indien u het echtelijk huis zou verlaten, alle zeggenschap over uw vijf kinderen zou verliezen.

Wanneer uw man op 20 juni 2012 uw drie oudste kinderen ontvoerde naar een voor u onbekende plaats en twee dagen later ook uw twee jongste zonen meenam, zag u niet langer een reden om te blijven. Op 25 juni 2012 verliet u dan ook de echtelijke woonst en besloot u naar uw tante te gaan. Aangezien uw mans grootmoeder langs moederskant u had gebeld om te informeren naar uw echtelijke problemen, kwam u zo te weten dat uw twee jongste zonen zich daar bevonden. U nam samen met uw tante een taxi tot de woning van de desbetreffende grootmoeder en doordat u uw zonen buiten trof terwijl ze hun tanden poetsten, kon hen heimelijk meenemen.

Nadien logeerde u tijdelijk bij uw tante en op dinsdag 4 juli 2012 vertrok u uiteindelijk samen met uw twee zonen naar België, waar u de volgende dag vroeg in de ochtend aankwam. Op 5 juli 2012 vroeg u asiel aan. Hoewel u sinds uw aankomst in België nog contact onderhoudt met uw tante, heeft u niets meer van uw andere drie kinderen vernomen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer:

- Een identiteitskaart op uw naam, afgeleverd op 28 november 2011 in de gemeente Ratoma te Conakry
- Een brief geschreven door uw tante langs moederszijde, (A.D.), gedateerd op 8 februari 2013
- Twee convocaties, gedateerd op 16 en 19 oktober 2012, op naam van diezelfde tante langs moederszijde
- Een huwelijksakte van uw huwelijk met (A.S.S.) op 24 juli 1994
- Twee geboorteaktes op naam van (A.N.S.) en (M.N.S.), uw twee zonen die samen met u in België verblijven
- Een carnet de santé van elk van uw zonen die met u in België verblijven
- Een schriftje met een medisch attest afgeleverd door dokter (D.L.) op 10 januari 2011 betreffende de breuk van uw bovenste twee ledematen, een beschrijving van de benodigde behandeling hiervan en een medisch attest afgeleverd door dokter (D.L.) op 14 april 2012 betreffende een schedelletsel zonder initieel bewustzijnsverlies
- Een exemplaar van de krant 'Le reveil' van woensdag 15 augustus 2012 met op pagina vier een opsporingsbericht betreffende uw twee jongste zonen, (A.N.S.) en (M.N.S.)

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst vervolging vreest door uw man, gezien hij u reeds eerder zwaar mishandelde en u hieraan blijvende letsels overhield. Bovendien vreest u dat uw man uw kinderen van u zou kunnen afnemen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag reeds op ernstige wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal anderzijds.

Zo legde u bij beide asielinstanties uiterst incoherente verklaringen af aangaande de veranderingen die zich voltrokken naar aanleiding van het tweede huwelijk van uw man. Op Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u alle huishoudelijke werk moest doen vanaf het moment dat uw man hertrouwde, dat u werd geslagen indien u dit weigerde en dat u niet langer naar buiten mocht en soms zelfs dagenlang werd opgesloten in een kamer (vragenlijst DVZ dd. 12.07.2012, p. 3). Al deze elementen vermeldde u evenwel niet tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, terwijl u wel degelijk werd gevraagd concrete voorbeelden te geven van zaken die veranderde in uw dagelijkse leven (CGVS p. 18). Hoewel nog kan aangenomen worden dat u naar aanleiding van deze vraag allerm minst exhaustief was, worden uw verklaringen ronduit ongeloofwaardig tegen het licht van wat u nadien op het Commissariaat-generaal stelde. Tijdens uw gehoor herhaalde u namelijk tweemaal naar de baas van uw man te zijn gegaan om uw echtelijke problemen aan te kaarten (CGVS p. 17; 18). Voor iemand die enerzijds verklaarde te worden opgesloten en zich niet langer buitenshuis mocht begeven, getuigt dit anderzijds toch van een behoorlijke bewegingsvrijheid.

Daarenboven stelde u op Dienst Vreemdelingenzaken dat uw man een huis kocht voor zijn tweede vrouw, waarin hij met haar ging samenwonen en waar hij uiteindelijk ook drie van uw kinderen naartoe bracht nadat hij ze ontvoerde (vragenlijst DVZ dd. 12.07.2012, p. 3). Gevraagd of de vrouw waarmee uw man hertrouwde bij u kwam inwonen, antwoordde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal echter merkwaardig genoeg instemmend (CGVS p. 20). Meer nog, gedurende het gehele gehoor repte u met geen woord over de aankoop van een tweede woonst door uw man. Over uw drie oudste kinderen verklaarde u helemaal niet te weten waar uw man ze naartoe bracht en ook in dit verband maakte u op geen enkele manier gewag van een tweede aangekocht huis (CGVS p. 19).

Tenslotte moet in dit verband nog worden aangestipt dat wat u aangaande uw burgerlijke status verklaarde op Dienst Vreemdelingenzaken afwijkt van uw verklaringen hieromtrent op het Commissariaat-generaal. Bij Dienst Vreemdelingenzaken stelde u namelijk een gescheiden vrouw te zijn en werd er, middels het noteren van een vraagteken, aangegeven dat u gokte dat dit sinds een tweetal jaar het geval was (verklaring DVZ dd. 12.07.2012, p. 2). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd u expliciet gevraagd of u officieel van uw echtgenoot scheidde, maar u antwoordde ontwijkend. In eerste instantie klonk het: 'Hij heeft mij weggestuurd, hij had [op 20 juni 2012] al die andere kinderen meegenomen en ergens anders gebracht (...) Toen hij mijn kinderen allemaal van huis heeft gehaald, zag ik geen reden meer om er nog langer te blijven, want ik was daar wegens mijn kinderen (CGVS p. 19). In een poging van het Commissariaat-generaal klaarheid te scheppen, werd u nogmaals gevraagd of uw man u wegstuurde. U stelde: 'Op een dag heb ik zelf besloten om het huis te verlaten' (CGVS p. 19). Naar aanleiding van uw stellige bewering dat uw man u 'gewoon buiten zijn huis [wilde] krijgen,' polste het Commissariaat-generaal nogmaals tot driemaal toe of uw man al dan niet een procedure startte om van u te scheiden, maar wederom liet u het na de kwestie uit te klaren (CGVS p. 20). U stelde onder meer dat hij 'dat wel [kon] doen, maar hij wil niet meer met mij praten, hij wil helemaal niets meer van mij weten, ik heb al vijf kinderen voor hem gebaard, maar hij wil mij niet meer zien' (CGVS p. 20). In het licht van dit alles dringt de conclusie zich op dat u tot de dag van uw vlucht met uw man gehuwd bleef, hetgeen geenszins te rijmen valt met de op DVZ door u geopperde scheiding ergens twee jaar geleden. Hoewel in de loop van het gehoor duidelijk bleek dat u problemen heeft met data (CGVS p. 5-6), kan dit op generlei wijze verantwoord worden dat u uzelf enerzijds schetste als gescheiden vrouw en anderzijds hier helemaal niet over sprak.

Het is inderdaad zo dat uw initiële verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken hoofdzakelijk gelden als een instrument ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal en er wordt geenszins van u verwacht dat u op gedetailleerde wijze alle elementen voor uw asielaanvraag vermeldt. Echter, de afgelegde verklaringen dienen wel onderling coherent te zijn. Bovenstaande strijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen ondergraven dan ook reeds in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Aansluitend bij voorgaande vaststellingen moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgewende tweede huwelijk van uw man en zijn daaruit voortvloeiende gewelddadige gedrag.

U verklaarde gehuwd te zijn in 1994 met een partner die u zelf koos en gedurende zestien jaar huwelijk stelden zich geen noemenswaardige problemen binnen uw relatie (CGVS p. 16). Meer nog, u herinnerde zich dat u onderling uw toekomst en die van uw kinderen besprak, dat u elkaar advies gaf en dat uw man zich geenszins gewelddadig opstelde ten aanzien van u (CGVS p. 16; 18).

Waarom dit in 2010 plotsklaps volledig veranderde, bleef voor u een raadsel. U stelde: 'Ik heb echt niets gemerkt, helemaal niets gemerkt, hij heeft helemaal zijn toestand veranderd toen hij een tweede keer trouwde' (CGVS p. 17). Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, inderdaad blijkt dat een echtgenoot niet verplicht is overleg te plegen met zijn eerdere vrouwen en dat de laatste vrouw veelal de favoriete echtgenote blijkt te zijn (SRB, Guinée - Les différents types de mariages, Cedoca, avril 2010, p. 18), is het in uw geval weinig plausibel dat een zulk scenario zich voltrok. Niet alleen verklaarde u dat zaken die u beiden aanbelangden altijd bespreekbaar waren geweest gedurende uw eerdere huwelijksleven, ook had uw man zich in niet mis te verstande bewoordingen uitgesproken tegen polygamie. U stelde zich immers te herinneren dat 'hij zei dat de mannen die met een tweede vrouw trouwen, mannen zijn die niet goed kunnen nadenken. Omdat hij is opgegroeid in een familie waar er meerdere vrouwen zijn en er altijd zoveel problemen waren thuis, was hij nooit van plan om een tweede vrouw te zoeken' (CGVS p. 16). In acht genomen dat het binnen uw huwelijk gedurende zestien jaar gangbaar was dat belangrijke kwesties werden besproken en dat de beslissing van uw echtgenoot om te hertrouwen dermate haaks stond op zijn eerdere opvatting met betrekking tot polygamie, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat uw man u zou hebben ingelicht over zijn voornemen alsnog een tweede keer te trouwen of dat u op zijn minst had aangevoeld dat er zich binnen uw relatie een verandering had voltrokken. Dit alles was naar uw zeggen evenwel in de verste verte niet aan de orde. Gevraagd of u wist om welke reden uw man zich bedacht, moest u het antwoord schuldig blijven en stelde u 'niet [te weten] waarom hij dat gedaan heeft, hij heeft mijn advies niet gevraagd om dat te doen' (CGVS p. 16). Ook beweerde u voordien nooit een kentering te hebben geconstateerd in de houding van uw man ten opzichte van u (CGVS p. 17).

Ook na het tweede huwelijk van uw man zou u nooit een antwoord hebben gekregen op de vraag waarom hij hertrouwde. In dit verband verklaarde u: 'De dag dat ik deze vraag [waarom hij ineens een tweede vrouw wou] aan hem stelde, heeft hij mij geslagen tot mijn arm gebroken was' (CGVS p. 17). In plaats van een antwoord kreeg u enkel bedreigingen naar uw hoofd geslingerd en nadien 'durfde [u] de vraag niet meer aan hem te stellen' (CGVS p. 17). Het medisch attest opgesteld door Dr. (D.L.) op 10 januari 2011 dat u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag strookt echter geenszins met deze verklaringen. Gezien uw klaarblijkelijke problemen om feitelijkheden te situeren in de tijd, kan er een zekere mate van begrip worden opgebracht dat u tijdens het gehoor enerzijds verklaarde dat uw man hertrouwde op het einde van 2010 (CGVS p. 6), terwijl u anderzijds opperde dat het in augustus 2010 was (CGVS p. 18). Echter, zelfs in het licht van deze twee verschillende door u opgeworpen periodes waarin het huwelijk zou zijn voltrokken, doet het feit dat het attest is opgesteld op 10 januari 2011 ernstige vragen rijzen. Dit impliceert immers dat u pas na maximaal vier maanden en tien dagen (aangenomen dat het huwelijk plaatsvond op 1 augustus 2010) en na minimum tien dagen (aangenomen dat het huwelijk plaatsvond op 31 december 2010) een eerste maal meer uitleg zou hebben gevraagd aan uw echtgenoot. Gezien u beweerde dermate verbaasd te zijn en gezien het feit dat uw man u op zijn huwelijksdag persoonlijk op de hoogte zou hebben gebracht, is het geheel niet plausibel dat u hem niet eerder met deze vraag confronteerde.

U benadrukte meermaals dat het wangedrag van uw man toe te schrijven was aan het feit dat hij wou dat u de echtelijke woning verliet nadat hij hertrouwde (CGVS p. 17; 18; 19; 20). U voerde aan dat dit zijn voornaamste beweegredenen was om u dermate te beledigen: 'Hij heeft gewoon die slechte dingen gezegd om mij buiten het huis te krijgen' (CGVS p. 17). Tevens opperde u dat het eveneens

de aanleiding was om u met de dood te bedreigen: 'Hij zei tegen mij dat ik moest weggaan, anders ging hij mij vermoorden' (CGVS p. 18). Tenslotte verkondigde u dat hij ook omwille daarvan uw kinderen zou hebben ontvoerd: 'Hij wilde me gewoon buiten zijn huis krijgen, daarom heeft hij mijn kinderen ook uit het huis gehaald, zijn plan was, hij wil mij niet meer, maar hij wil ook niet dat ik er met mijn kinderen bleef wonen' (CGVS p. 20). Aangezien u verklaarde in 1994 zowel een burgerlijke als religieuze verbintenis te zijn aangegaan (CGVS p. 5; verklaring DVZ dd. 12.07.2012, p. 2) is het echter geenszins aannemelijk dat uw man u het leven dermate moeilijk zou moeten maken opdat hij zijn doel zou bereiken en u zou kunnen dwingen te vertrekken. Integendeel, uit informatie met betrekking tot de ontbinding van het huwelijk in Guinee waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat een man zowel in het kader van de ontbinding van een burgerlijk als van een religieus huwelijk een sterkere positie bekleed dan een vrouw (SRB, Guinée - Les différents types de mariages, Cedoca, avril 2010, p. 11; 13; SRB, Guinée - Le mariage, Cedoca, avril 2012, p. 11). In dit verband is het dan ook uiterst verwonderlijk dat, zoals reeds eerder werd aangestipt, uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat uw man geen enkele procedure startte om wettelijk van u te scheiden (CGVS p. 20). Dat hij u ook niet verstootte, mag al helemaal verbazen. Immers: 'L'homme n'est pas obligé d'expliquer pourquoi il répudie sa femme. Il peut la renvoyer quand bon lui semble. En général, on ne connaît pas les raisons ou motifs de la répudiation. La femme sera répudiée par exemple pour avoir désobéi, mal accueilli une co-épouse, refusé le lit conjugal ou encore à cause de la désobéissance de sa fille. Elle n'a aucun recours et s'en retournera dans sa famille, le domicile conjugal restant la propriété du mari' (SRB, Guinée - Le mariage, Cedoca, avril 2012, p. 11). Het komt niet overtuigend over dat uw man ervoor zou hebben gekozen om gedurende een tweetal jaar een permanente (fysieke en mentale) strijd met u te voeren en het moment af te wachten waarop u hem zou verlaten, eerder dan zelf het heft in eigen handen te nemen en uw vertrek te bespoedigen met behulp van de beschikbare middelen als echtscheiding of verstoting.

Terwijl u het moment dat uw man in 2010 een tweede maal huwde omschreef als het begin van alle problemen, besloot u hem zelf bovendien pas een tweetal jaar later op 25 juni 2012 te verlaten (CGVS p. 17; 18). Deze beslissing rechtvaardigde u als volgt: 'Ik bleef heel die tijd bij mijn man op advies van mijn tante, ze zei tegen mij dat ik rustig daar moest blijven totdat ze een oplossing vond voor mij, ik ben ook daar gebleven voor mijn kinderen, ik wist dat als ik daar wegging, dat ik op dat moment mijn kinderen helemaal zou verliezen, hij kon die kinderen allemaal van mij afnemen' (CGVS p. 18). In acht genomen dat u uw tante informeerde over uw uiterst penibele situatie, dat u haar expliciet om hulp vroeg en haar uitdrukkelijk zei voor uw leven te vrezen (CGVS p. 18), is het verbazingwekkend dat ze u voorstelde rustig een oplossing af te wachten. Dat u niettemin toch bij haar bleek terecht te kunnen wanneer u op 25 juni 2012 onverhoeds naar haar vluchtte, doet nog meer verbazen. Naar uw zeggen kon u 'gewoon tijdelijk bij haar logeren, maar niet voor altijd, totdat ze een oplossing vond om te vluchten' (CGVS p. 21). Terwijl voordien noch u noch uw tante haast leken te maken om uw vlucht uit de echtelijke woning te organiseren, bleek het in juli 2012 plotsklaps wel mogelijk in een luttele negen dagen een vlucht naar België te regelen voor u en uw twee jongste zonen (CGVS p. 21). Wat betreft de zeggenschap over uw kinderen die u stelde te verliezen indien u uw man zou verlaten, beschikt het Commissariaat-generaal inderdaad over informatie waaruit blijkt dat 'la femme n'a le droit de garde que pour les enfants mois de 7 ans' (SRB, Guinée - Les différents types de mariages, Cedoca, avril 2010, p. 14). Echter, niettegenstaande deze informatie, is ook uw betoog dat u het hoederecht over uw kinderen vreesde te mislopen allerm minst afdoende ter verklaring waarom u nog dermate lang bij uw echtgenoot bleef inwonen. Niets weerhield u er immers van uw twee jongste zonen, na hun zogenaamde ontvoering door hun vader op 22 juni 2012, in het geheim op te halen bij hun grootmoeder langs vaderskant en gewoon weg te gaan (CGVS p. 21). Dat u niet eerder samen met al uw vijf kinderen trachtte het echtelijk huis te ontvluchten en probeerde een ander onderkomen te vinden, doet uitschijnen dat uw vlucht allerm minst urgent was. Deze vaststellingen dat uw vlucht toch niet zo onontkoombaar bleek als u tijdens het gehoor suggereerde, staan dan daarenboven in schril contrast met uw verklaringen dat uw man niet langer met u noch met de kinderen praatte, dat u constant met de dood werd bedreigd, dat u en uw kinderen dagelijks werd geslagen door uw echtgenoot en dat dit dermate ernstige proporties aannam dat u twee gebroken armen opliep, evenals een litteken in uw nek (CGVS p. 15; 17; 18). Dat uw vlucht dermate lang uitstelde tegen het licht van dit door u geschetste gewelddadige gedrag van uw man doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast zijn de redenen die u aanhaalde om te verantwoorden waarom u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten in uw land van herkomst en waarom u de hulp van organisaties die opkomen voor vrouwenrechten niet kon inschakelen geenszins overtuigend.

U verklaarde dat u geen bescherming kon genieten van de autoriteiten en opperde dat het nutteloos was om vrouwenorganisaties te contacteren, gezien uw man militair is en ze u toch niet zouden kunnen helpen (CGVS p. 19; 21).

In eerste instantie vormt deze uitleg allerm minst een afdoende verantwoording waarom u zelfs geen poging zou ondernemen om klacht in te dienen bij de bevoegde instanties of dat u niet naar vrouwenorganisaties zou stappen. Louter de veronderstelling dat uw autoriteiten u geen bescherming zouden willen verlenen enkel en alleen omdat uw echtgenoot militair zou zijn, is immers niet van die aard om elk ontbreken aan nationale bescherming aan te tonen. Bovendien blijkt uit eerder vermelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Conakry verschillende organisaties bestaan die de rechten van de vrouw verdedigen. Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, p. 16). Dat u zich niet eens de moeite getroostte bij hen inlichtingen in te winnen, vormt een sterke indicatie dat de ernst van door u geschetste problemen dient te worden gereactiveerd.

Daarenboven maakte u het hoegenaamd niet aannemelijk dat uw man werkelijk gedurende de volledige periode dat u met hem samenleefde (van 1994 tot 2012) als militair werkzaam was. Hoewel u verklaarde dat hij in de graad van kapitein kantoor hield in het kamp Alpha Yaya (CGVS p. 11), kon u verder nagenoeg niets vertellen over de legerfunctie die uw echtgenoot naar uw zeggen uitoefende. Gevraagd alles te vertellen wat u weet over zijn job als militair, beweerde u aanvankelijk de vraag niet goed te hebben begrepen (CGVS p. 11). Wanneer het Commissariaat-generaal de vraag omstandig herformuleerde, antwoordde u slechts uiterst kort en vaag dat 'hij hoort bij het leger' (CGVS p. 11). Na aandringen, wist u nog te vertellen dat 'hij werkt in zijn kantoor (...) hij schrijft brieven, hij stuurt ook convocaties naar mensen' (CGVS p. 11). Gepolst of u nog andere taken kende, riposteerde u: 'Ik kan niet alles wat hij daar deed weten, hij kreeg opdrachten van zijn chef' (CGVS p.12). Ter vergoelijking voerde u aan dat hij nooit anekdotes over zijn werk vertelde omdat 'hij slechts weinig tijd had thuis, hij had teveel werk' (CGVS p. 12). Echter, aangezien u gedurende zestien jaar gelukkig getrouwd was met een man die 'echt heel lang geleden [in het leger was] begonnen' en 'elke dag thuis [kwam] na zijn werk' kan redelijkerwijs toch een meer gedegen kennis verwacht worden van u over het takenpakket van uw echtgenoot (CGVS p. 11; 12). Ook uw andere verklaringen in verband met uw mans job in het leger hield u uiterst vaag. U zei niet te weten of hij in de loop van zijn carrière promotie maakte en stelde: 'Ik ken de naam van zijn graden niet, ik ken enkel zijn laatste graad' (CGVS p. 12). U wist niet wat hij moest doen om kapitein te worden (CGVS p. 12). Gevraagd of u collega's van hem kende, antwoordde u instemmend. U beperkte zich in eerste instantie evenwel tot het opsommen van drie in Guinee zeer courante voornamen en besloot vervolgens dat het er 'teveel om op te noemen' waren (CGVS p. 13). U verklaarde dat 'de mensen die ik net noemde' af en toe bij jullie thuis op bezoek kwamen en dat ze hetzelfde werk en dezelfde graad hadden als uw man (CGVS p. 13). U poneerde dat ze allen hetzelfde uniform hadden (CGVS p. 13). Gevraagd hoe je aan dat uniform zag dat ze kapitein waren, stelde u dat dit was aangegeven op hun schouder (CGVS p. 13). Gevraagd of daar dan iets speciaals stond, antwoordde u nietszeggend: 'Hun graad' (CGVS p. 13) Ook stelde u dat uw man over een groot en een kleine wapen beschikte, maar verder geraakte u niet in uw beschrijving (CGVS p. 13). Deze verklaringen zijn echter dermate vaag dat ze de geloofwaardigheid van uw bewering dat u uw echtgenoot van bij het begin van jullie huwelijk tot op het moment dat u vertrok altijd in de functie van militair heeft gekend, ondermijnen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De geboorteaktes van uw twee zonen die samen met u in België verblijven alsook de akte van uw huwelijk met (A.S.S.) bevatten enkel informatie die hierboven niet meteen in twijfel wordt getrokken. De vaststelling dat op de huwelijksakte als beroep van uw echtgenoot 'militaire' wordt vermeld, doet geen afbreuk aan hogervermelde opmerking dat het - in het licht van uw gebrekkige kennis over de professionele activiteiten van uw echtgenoot - niet aannemelijk is dat hij vanaf het begin van jullie huwelijk (in 1994) steeds werkzaam is gebleven als militair tot op het moment dat u (in 2012) bij hem wegging.

De gegevens op uw identiteitskaart staan niet ter discussie en bevestigen dat u inderdaad Guinese bent.

Het carnet de santé van elk van uw zonen die met u in België verblijven is irrelevant in het kader van uw asielaanvraag. Betreffende de inhoud ervan verklaarde u tijdens het gehoor louter: 'Bij ons als je zwanger bent, krijg je dit document van het ziekenhuis' (CGVS p. 14). Ook deze documenten bevatten zodoende geen informatie die uw asielrelaas positief onderbouwen.

De brief van uw tante langs moederszijde kan bezwaarlijk als objectief bewijsmateriaal worden beschouwd. Gezien de persoonlijke band tussen u beiden valt het niet uit te sluiten dat deze brief louter in functie van uw asielprocedure werd opgesteld en is er geen enkele garantie dat de verklaringen die ze op papier zette effectief waarheidsgetrouw zijn. Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat u verklaarde de inhoud van deze brief niet te kennen, omdat u zogenaamd 'niemand [had] gevonden om die brief voor te lezen' en dit terwijl u 'echt graag de inhoud van de brief [wou] weten' (CGVS p. 8). Een wens die danig gerelativeerd moet worden. U liet immers na het uw sociaal assistent te vragen, hoewel u haar zes dagen na ontvangst van de brief op dinsdag 19 februari zag (CGSV p. 9).

U legde tevens een schriftje met medische documenten voor en stelde in dit verband: 'Toen ik problemen heb gekregen met mijn man, wat hij met mij gedaan heeft, dat staat hier' (CGVS p. 14). Noch de medische attesten noch de beschrijving van de benodigde behandeling vormen evenwel een sluitend bewijs van de door u aangehaalde omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep. Een arts kan immers de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt beoordelen en rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen. Meer nog, deze door u voorgelegde medische documenten dragen eerder bij aan de twijfels betreffende uw asielaanvraag in plaats van uw verklaringen te schragen. Hierboven werd reeds aangestipt dat het medisch attest opgesteld door Dr. (D.L.) op 10 januari 2011 niet te rijmen valt met hetgeen u tijdens het gehoor verklaarde. Hetzelfde dient te worden opgemerkt aangaande het medisch attest opgesteld door Dr. (D.L.) op 14 april 2012. Gevraagd de medische attesten toe te lichten, vermeldde u enerzijds dat u uw beide armen brak en anderzijds stelde u: 'Ik ben ook één keer hier geslagen met een steen (AZ wijst naar bovenrug), ik heb hier een blessure gekregen' (CGVS p. 14). Het medisch attest gedateerd op 14 april 2012 maakt evenwel gewag van een schedelletsel en geeft aan dat u twee grote verwondingen opliep aan de temporale en frontale kwab. Dat u tijdens het gehoor uw bovenrug aanwees als plaats waar u een litteken opliep en uw hersenletsel onvermeld liet, wekt verbazing.

Het opsporingsbericht in de krant 'Le reveil' van woensdag 15 augustus 2012 zou naar uw zeggen aantonen dat uw leven gevaar loopt in Guinee en dat overal op uw hoede dient te zijn omdat u wordt gezocht (CGVS p. 14). Ook in dit verband werpen zich echter tal van kanttekeningen op. In eerste instantie blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat het in Guinee mogelijk is om artikels te publiceren tegen betaling, los van de waarachtigheid en inhoud ervan. Hierdoor biedt het bewuste opsporingsbericht geen enkele garantie dat het werkelijk in opdracht van uw man zou zijn geplaatst omwille van de in het bericht aangehaalde redenen. Tenslotte moet nog aangestipt dat ook hier een flagrante tegenstrijdigheid opduikt tussen de door u afgelegde verklaringen en de inhoud van het opsporingsbericht. Terwijl in de krant wordt aangegeven dat u uw kinderen op 20 juni 2012 ontvoerde, vertelde u tijdens uw gehoor dat uw twee jongste zonen pas op 22 juni 2012 door hun vader naar zijn grootmoeder werden gebracht en dat u ze pas zes dagen later, op 26 juni 2012, heimelijk terug meenam (CGVS p. 7, 20-21).

Ook de twee convocaties die diezelfde tante langs moederszijde ontving roepen ernstige bedenkingen op. Zo verklaarde u dat u het echtelijke huis definitief verliet op 25 juni 2012, dat u op 4 juli 2012 naar België vluchtte (CGVS p. 20) en dat uw man bijna elke dag bij uw tante kwam omdat hij ervan overtuigd was dat zij wist waar u zich bevond met uw twee zonen (CGVS p. 20). Gezien de door u gesuggereerde vastbeslotenheid van uw man zijn zonen terug te vinden, is het uiterst opmerkelijk dat uw man - zeker in het licht van uw bewering dat hij militair is - ruim vier maanden talmde om deze stappen te ondernemen en dat de twee aan uw tante geadresseerde convocaties pas gedateerd zijn op 16 en 19 oktober 2012. Expliciet gevraagd of dit de enige convocaties waren die uw tante ontving, antwoordde u instemmend (CGVS p. 9). Dat er slechts twee convocaties werden afgeleverd in een tijdsperiode van ongeveer acht maanden is zeer weinig plausibel, te meer gezien uw tante zich nooit aanmeldde (CGVS p. 9). Vreemd is evenzeer dat op de twee convocaties enkel "le Commissaire" (zonder specificatie van de naam) wordt vermeld als de persoon bij wie uw tante zich moest aanbieden en dat verder niet kan worden nagegaan wie deze documenten ondertekend heeft. Uw naam wordt overigens in geen van beide convocaties vermeld, waardoor het verband tussen deze documenten en de door u beweerde vervolging niet wordt aangetoond.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden

van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangperiode, die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van zes maanden, blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

*Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: *Situatie op het vlak van veiligheid*, Cedoca, dd. 10 september 2012).*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat zij tijdens haar gehoor op het CGVS haar situatie zeer precies heeft uitgelegd en de nodige details gaf aangaande haar gegronde vrees. Zij gaf ook de nodige uitleg om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te verduidelijken. Ook de uitleg over het tweede huwelijk van haar echtgenoot en zijn gewelddadig gedrag heeft zij zeer precies gedaan. Het blijkt ook duidelijk waarom verzoekster, gezien het feit dat haar echtgenoot militair is, geen bescherming kan verwachten van haar autoriteiten. Verzoeksters gegronde en actuele vrees blijkt ook duidelijk uit de neergelegde documenten. Verzoekster meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster meent een beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming indien zij een risico op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) kan aantonen. Verzoeksters feitenrelaas behelst meest manifest een "reëel risico op ernstige schade" in hoofde van verzoekster bij een gedwongen terugkeer.

2.1.3. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen volgende stukken: een update van de Subject Related Briefing (hierna: SRB) "GUINEE – *Le mariage*" van april 2013 (bijlage 1) en een update van de SRB "GUINEE – *Situation sécuritaire*" van april 2013 (bijlage 2).

2.2.1. In zoverre verzoekster zich beroept op een schending van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van

het Verdrag van Genève *mutatis mutandis* gelijk is aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus omdat (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en op het CGVS anderzijds, (ii) geen geloof gehecht kan worden aan het tweede huwelijk van haar echtgenoot en zijn daaruit voortvloeiende gewelddadige gedrag, (iii) zij niet kon verantwoorden waarom zij niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst of de hulp niet kon inschakelen van organisaties die opkomen voor vrouwenrechten in Guinee, (iv) zij het niet aannemelijk maakte dat haar echtgenoot werkelijk gedurende de volledige periode dat zij met hem samenleefde, als militair werkzaam was en (v) de door haar neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen weigeren. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat in onderhavig verzoekschrift geen enkel concreet argument of concrete grief te ontwaren is die deze motieven zou kunnen ontkrachten. Verzoekster komt integendeel niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. De omstandige motivering is pertinent en correct, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen tevens terecht op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu*, gelet op het voorgaande, niet het geval is.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van

herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "*Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid*", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), evenals uit de aan verweerders nota met opmerkingen toegevoegde update van deze informatie (bijlage 2), aan verzoekster bij aangetekende zending van 12 augustus 2013 bezorgd en waarover ter terechtzitting geen opmerkingen werden geformuleerd, blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS